

Charles Perrault
ŠUARNAT

Kiändi: Je. Dudkina

**Vsesojuznoin Leninskoin
Kommunističeskoin Nuorizon Sojuzan
Central'noi Komitetta
DETSKOIN LITERATURAN IZDATEL'STVA 1936
Mosku ★ 1937 ★ Leningrada
(16. pakkaskuudu 2022 mp)**

ŠIÄMYŠ

1	RUŠKIE ŠUAPKANE	2
2	ZOLUŠKA	4

1 RUŠKIE ŠUAPKANE

Iellä-eliäseh kyläššä eli yksi naine. Oli hänellä pikkarane tyttöne. Naine ošti hänellä ruškien šuapkazen. Niin tyttözellä mielder ruškiene šuapkane, što hiän nikonža händä ei heittän. Kaikin niin i kučuttih händä Ruškie Šuapkane. Yhen kerran muamoh paisto piiruazen i šano:

- Käveliekkuo, Ruškie Šuapkane, buabon luoh, šuata hänellä piiruane i padane voida da tiijušša, tervehyölleh-go on hiän.

Ruškie Šuapkane šiinä-že yleni toizeh kyläh, buabon luoh. Aštuv hiän meččiä myöt', a vaštah hänellä Hukka. Himottau hukalla šyvvä Ruškieda Šuapkast'a, da ei ruohi, žentän što läššä hallon leikkuajat ruattih.

Ka hiän i kyžyv Ruškielda Šuapkazelda:

- Kunne šie aššut, Ruškie Šuapkane?

- Mie mänen buabon luoh, - šanov tyttöne. - Vien hänellä piiruazen da padazen voida.

- A edähänä-go eläv šiun buabo? kyžyy Hukka.

- Ylen edähänä, - šanov hänellä vaštah Ruškie Šuapkane. - Ka tuan melličän taguana, mi nägyy ieššä.

- Tiijät, midä, - šanov Hukka: - mie lähen buabon luoh. Mie lähen tädä dorogua myöt', a šie mäne tuada dorogua myöt': kačahamma, ken meistä väliämme tulou!

Läksi Hukka mi on vägie hyppiämäh suamoi lyhyttä dorogua myöt', a Ruškie Šuapkane läksi suamoi pitkiä dorogua myöt'. Aštuossja hiän keräi oriehua, tavotteli liipukkazie, keräi kukkazie. Ei proidin tyttöne i puolda matua, kuin Hukka jo tuli buabon kojinn luoh i rubei judauttamah:

- Tuk-tuk!

- Ken šielä? - kyžy buabo.

- Tämä mie olen, Ruškie Šuapkane, tiän vunukkane, - vaštai Hukka vienozella iänellä: - mie toin šiula piiruazen da padazen voida.

Buabo veny postelissa läzijä. Iändä myöt' hiän priimi Hukan Ruškien Šuapkazen neičči i ravahti:

- Riftua nuorazešta, ovi i avauduu.

Hukka riftai nuorazešta, ovi i avaudu. Luottuači hiän buaboh i kerdah lainoi hänen. Šidä hiän šalbai oven, venyttiäči buabon postelilla i rubei vuottamah Ruškieda Šuapkast'a. Väliän hiän tuli i judahutaldi.

- Tuk-tuk!

- Ken šielä on? - kyžy Hukka.

Kuuluštahuoh gruboin hukan iänen, Ruškie Šuapkane enžistä pölläšty, no duumaiččov, što buabolla naverno on piäčakka i vaštai:

- Tämä mie olen, šiun vunukkane, Ruškie Šuapkane. Tuon šiula piiruzen da padazen voida.

- Hukka ravahti:

- Riftua nuorazešta, ovi i avavduu.

Ruškie Šuapkane riftai nuorazešta, ovi avaudu. Konža Ruškie Šuapkane mäni pertih, Hukka kattuači odjualalla suamoi nenäh šuat, štobi tyttöne händä ei tunnuštais, i šanou.

- Šeizata voinke padane da piiruanne kunne-nibuitj i venyttiäče miunke, lebiäčellä dorogašta.

Venyttiäči Ruškie Šuapkane Hukalla reunah i šanou:

- Buabo, myttyöt šiula ollah pität kiät!

- Tämä, vunukkane, šiuh varoin, štobi paremmiin šiulma kabuoll'a.

- Buabo, myttyöt šiula ollah pität korvat!

- Tämä, vunukkane, šiuh varoin, štobi paremmiin šiulma kuulla.

— Buabo, myttyöt šiula on šuuret šiilmät!

- Tämä vunukkane, šiuh varoin, štobi paremmiin šiulma nähä.

- Buabo, myttyöt šiula ollah šuuret hambahat!

- Tämä šiuh varoin, štobi šyvvä šiulma! Näinke šanoinke Hukka luottuači Ruškieh Šuapkazeh i lainoi hänen.

Täh aigah kodizešta šiiričči aššuttih hallon leikkuajat. Hyö kuuluššettih humizennan, hypättih kodizeh i tapettih Hukan. Šidä leikattih händä väčän, i šiieldä viijittih Ruškie Šuapkaneei hänen buabo čieloit i koškomatta.

2 ZOLUŠKA

Iellä-eliässeh eli yksi mieš. Kuoli häneldä naine i jäi hiän kahenkešša tyttärenke. Väliän hiän toizičči naičči i otti miehellä suamoi gordoin i čakan maailmalda naizen. Tämä naine oli leški, i hänellä oli enžimäzeštä mužikašta kakši tytärdä. Nämä tyttäret ylen pohodittih muamohože.

Enžimäzistä že päivistä ei rodnoi muamo rubei obiidimah tyttyö. Hiän pahoin suoritti i šyötti tyttyö i käški ruadua suamoi jygiedä ruaduo. Tyttö i latteida pyyhki, i ašteida pezi, i vuateida stiraičči. Magai hiän čerdakalla, suamoi katokšen alla, lattielä, olgi podstilkalla. A hänen čikot elettih läm-bimiissä, valgeissa komnatoissa i muattih šelgeillä, pehmeillä posteliloilla šulkuziin odjualoin alla.

Ruavon loppehuoh, raukka tyttörukka istuoči, toko, kaminalla reunah tuhkajuoššikan luoh. Žentän ei rodnoi muamo i čikot nimitettih hänen Zoluškakši (tuhka - hormiiksi zola).

Zoluška tirpi kaikkie abeutandoida i nikonža ei žualiečen tuatollah. Da vs'orovno tuattoh ei ois ruven bi händä kuundelomah, žentän što varaji omua čakkua naista.

Yhen kerran nuori korolevič luadi bualan i priglassi kaikki bohatat. Zoluškan čikot niin-že oldih kučuttu. Hyö ylen ihaššuttih i ruvettih varus-tuačomah bualah. Tämä vielä enämmäm Zoluškalla lizäi ruaduo: hänellä huomnekšešta yöh šuat pidi čistie i ut'uužie čikkoloin kaunoloida.

Kaikki nämä päivät koissa vain i paginua oli, što kaunoloih näh. Čikot kaiken aijan pyörittih zirkalon ieššä, valliten i panetellen plat'oida.

- Mie, - šanou vanhemi čikko, - lähen bualah prošvinke ruškeissa barhatnoiloissa plat'oissa.

- A mie, - šano nuorembi, - panen muššan šulkuzen plat'an kuldazinke kukinke i brilliantovoin ožereljan.

Čikot kučuttih Zoluškan i ruvettih hänenke sovietaiččiečomah, kuin heilä paremmiin šuoriečie. Zoluška ando heilä hajukkahie soviettoida i äš predloži čikkoloilla šugie hiät, mih hyö radeniešti soglasiečettih.

Konža Zoluška šugi čikkoloida, hyö šanottih hänellä.

- A midä, Zoluška, himottais-go i šiula lähtie bualah?

- Oh, čikkozet, työ aivis nagratta miun piällä! Kunne jo miula!

- Ha, ha, ha! - nagrettih čikot. - Ka ois bi nagrue, kun Zoluška i toveštah tuliis bualah omissa redukkehissa plat'oissa.

Toine bi näistä šanoista rikkois bi heildä prič'oskat, no Zoluška ei šiändyn i ylen hyviin luadi heilä tukat.

Jälličekši, čikot istuočettih kariettah i uijittih.

Zoluška viikon kaččo heilä jällesti, a šidä rubei itkömäh.

Täh aigah tuli hänen vanha t'ota. A pidäv šanuo, što tämä t'ota oli dobroi volšebniča.

Volšebniča kyžy Zoluškaldä, mintän hiän itköy.

- Miula himottais bi... miula bi himottais... - šano Zoluška, no täššä hiän niin paugui itkömäh, što ei voinun enämbi i šanua šanuo.

Šiula bi himottais männä bualah? - kyžy volšebniča.

- Ylen himottais bi! - vaštai Zoluška.

- Hyvä! - šano volšebniča. - Kun šie lienet hajukaš, mie radeniešt' luajin, midä šiula himottau. Mäne saduh i tuo miula tikva.

Zoluška šiinä že läksi hyppiämäh saduh, katkai suamoj šuuren tikvan, myttyön vain voičči löydiä i toi hänen volšebničalla.

Volšebniča dolbi tikvan i ožai händä omalla volšebnoilla pualikkazella. Tikva sriädu že luadieči šomakši kullituokši karietakši.

Šidä volšebniča kačahti mišeloukah. Šielä oli kuvži eläviä hiirdä.

Volšebniča käški Zoluškalla avata mišeloukan ovuon i jogo hiirytä, kumbane šiellä kočahteli, ožuali omallah volšebnoilla pualikkazella, i hiiryt šiinä že luadieči hyväkši hebozekši. Minuutan jälgeh hiirilöin neičči šreizottih kuuži ylen hyviä hiiren nävöstä hevost'a.

Ei fatainun nyt vain kuvčerie.

- Vuotuakko, - šano Zoluška, - mie lähen kačahan ei—go ole kriseloukašša krisua. Häneštä šie i luajit kuučerin!

- Hyvä, - šano volšebniča, -tuo tänne kriselouka.

Zoluška toi kriseloukan: häneššä issuttih kolme šuurda ylen šuurda krisua. Volšebniča valličči krisan, kumbazella oldih pitemmät usat, i, ožaten händä volšebnoilla pualikkazella, luadi hänen ložiekši, pitinke usinke kuučeriksi. Šidä hiän šano Zoluškalla.

- Mäne saduh, pyvvä kuuži čidžilyškiä i tuo hiät tänne. Kuin vain Zoluška toi kuuži čidžilyškiä, volšebniča luadi hiät kuuveksi slugakši. Slugat seičas že šreizavuttih karietan taguah i šreizottih niin, kuin buitto kaiken ijän tällä vain i zanimaiččiečettih.

Luadihuoh nämä kaikki, volšebniča šano Zoluškalla.

- Nu, ka šiula karietta, štobi ajua bualah. Olet go šie nyt ruadi?

- Ylen, ylen ruadi, - šano Zoluška. - No kuin mie lähen šinne näissä rebillyzissä i redukkihissa plat'oissa?

Volšebniča ožai Zoluškua omallah volšebnoilla pualikkazella, i šillä že minuutalla redukaš plat'a luadieči kaunehekši kullašta i hobiešta nar'uadakši. Šidä volšebniča ando Zoluškalla hrustal'noit bašmakkazet.

Bašmakkazih kengiečehyöh, Zoluška istuoči kariettah. Prostiēciess'a volšebniča pattiešti ylen pattiešti käksi hänellä ei jiahä bualah myöhemmä puolda yödä.

- Kun šie lienet šielä hot' yhen liijan minuuttazen, - šano hiän, - šiun karietta tuaš luadiečou tikvakši, hebozet - hiirilöiksi, slugat - čidžilyšköiksi, kuučeri - šuurekši krisakši, a plat'a liey rebiellyn i redukaš, kuin i iellä.

Zoluška toivotti myöštiäcie bualašta puoleh yöh šuat i maltietta ihaššunnašta läksi bualah.

Konža Zoluška tuli dvorčah, korolevičalla šanottih, što bualah tuli nikellä ei tiettäväne nuori prinčessa. Hiän läksi hyppiämäh Zoluškalla vaštah, autto hänellä šolahtua karietašta i toi zualah. Konža tuli Zoluška zualah, šielä lieni hill'a; gost'at hyllättih karrannan, muzikantat hyllättih šoitannan: kaikin kačottih tiedämättömäh šomah tyttöh. Vain i kuulu kaikkielda päin:

A voi-voi, min on kaunehune tyttö! A voi-voi, min on hiän stroinoihune!

Kaikki naismiehet tarkaldi kačottih hänen proč'oskua i plat'ua i reššit-tih huomenekši-že luadie iččiellä kaunet žen muozet, kuin ollah prinčes-salla, kun vain šuannou löydiä tämän že muost'a materjua i tämän že hyvyzie muasteriloida. Korolevič Zoluškan issutti iččiellä reunah. Konža zavodiečettih tanšut, hiän priglassi Zoluškan tanšuimah. Zoluška niin hyviin tanšuičči, što gost'at diivuidih i voshiščaiččiečettih hänellä vielä enämmäldi.

Tanšuloin jälgeh annettih velikolepnoin ugoščenjan, no korolevič i ot-teleldan ei tädä ugoščen'ua: hiän vain kaččo tiedämättömäh šomah tyttöh i duumaičči vain häneh näh.

A Zoluška istuoči omilla čikkoloilla reunah i ylen armahašti heinke pagiziši; hiän äššen ugosti čikkoloida apel'sinalla i juablokalla, kumbazet ando hänellä korolevič.

Kerdah Zoluška kuulušti, čuasut zvonittih yksitoista i kolme nellän-nettä čuasuo. Šilloin hiän kumarduači kaikilla gostilla - i mi on vägie läksi hyppiämäh.

Myöštiäčehyöh kodih, Zoluška šano volšebničalla šuuret passibot i lizäi, što hägnellä himottais i huomena lähtie bualah.

Ših aigah, kuin hiän šaneli volšebnišalla kaikkeh näh, midä nägi dvorčašša, bualašta myöštiäčettih čikot. Zoluška läksi heilä avuamah ovie.

- Min viikkuon työ että tullun! - sano hiän, hieruon šilmie i haikot-teliečien, kakuin buitto vašta jalgeudunnun. A muata hänellä sovsem ei tahottan.

- Kun šie oizit ollun tämän hyvyöššä bualašša, - šano hänellä nuorembi čikko, - šie bi et ois igäydyn: bualašša oli žen muone kaunis-šoma prinčessa, mytyttä niken vielä ei nähyn!

Hiän oli žen dobroihune i ugosti miät ylen hyvillä apel'sinoilla i juablokoilla. Zoluškalla oli mieleh čikkoloin kiitokšista. Hiän kyžy čikkoloilda, kuin kučutah prinšessua, no ne šanottih, što tädä niken ei tiijä.

- Nuori korolevič, - lizättih čikot, - šano, što nimidä ei žualivoiččiiis muailmalda, vain bi tiijuštua, ken tämä on prinčessa.

Zoluška muhahti i šano:

- Oh, čikot min työ oletta ožakkahuot! Ei-go vois miula kačahtua tämän šomahutta prinšessua? Armaš čikkone, andakkua miula tiän keldane plat'a, kummast'a työ piettä ainošpiänä. Mie niissä i lähen bualah.

- Ka vielä! - šiämen peräštä vaštai vanhemb i čikko. Andua miun plat'a tämän muozella čebolla! Midä mie, hajulda min-go sbeiččiečiin?

Zoluška ničyt ei abeudun, što hänellä ei annettu plat'ua; hiän tiedi, što volšebničašta polučču kaunot, myttynäzie čikkoloilla i unissa ei šua nähä.

Toissa piänä čikot tuaš lähtei bualah. Zoluška niin že läksi. Täh kerdah hiän oli šuoriečennun vielä paremmiin.

Korolevič ei eron häneštä ni yhekši minuuttua i aivis pagizi hänenke.

Zoluška veselieči, tanšuičči i ynnäh unahti volšebničän käššennän. Hänellä ožuttuači, što ei ollun vielä yhtätoista čuasuo, kuin kerdah zvoni puolen yön aijan. Kuuluštahuoh čuasuloin zvonindua, hiän kočahti i läksi boiko hyppiämäh.

Hypäteššä Zoluška kirvotti jallašta hrustal'noin bašmakkazen. Korolevič nošti hänen i luottuači tavottamah prinčessua.

Doidi hiän verejih šuat i kyžy časovoiloilda, ei-go hyö nähty prinčessua. Časovoit šanottih, što nähtih vain mytyttä ollou pahoin šuorinnutta tyttö, kumbane pohodi enämmälđi pakkuojazeh, čem prinšessah.

Nimidä ei tiijuštahuoh, korolevič igäydyn myöštiäči dvorčah, i du-umaičči ših näh, kuin vain löydiä šoma tyttö, kumbane vašta vain kado.

A Zoluška, kariatatta, slugitta, omissa vanhoissa redukkahissa plat'oissa huahittuan, hypyllä tuli kodih. Kaikiista hänen kaunoloista hänellä jäi vain yksi hrustal'noi bašmakkane.

Konža čikot myöštäčettih kodih, Zoluška kyžy, hyviin-go veseliečettih bualašša i oli-go tuaš tiedämättömä šoma tyttö.

Čikot šanottih, što šoma tyttö oli, no keški-yöllä kiirähtiän uidi, i kirvotti jallašta hrustal'noin bašmakkazen, šomembua kummast'a i ilmalla ei ole.

- Nuori korolevič nošti tämän bašmakkazen, - šanottih čikot, - i kaiken aijan kaččo häneh. Hiän, naverno, on mieldyn täh šomah tyttöh.

Čikot ei hairahettu. Korolevič toveštah mieldy tiedämättömäh šomah tyttöh.

Monen päivän jälgeh hiän trubin iännändöih käški objuavie, što rubeiu naimah i miehellä ottau žen tytön, kumbazella liey parahiksi tämä hrustal'noi bašmakkane.

Pridvernoit ruvettih kävelömäh linnua myöt' i panettelomah bašmakast'a kaikilla nuorilla tyttölöillä.

Tuldih hyö Zoluškan čikkoloin luoh. Jogohine heistä staraičči čökätä jalgua bašmakkazeh, no molemmilla jallat oldih liijakši šuuret.

Zoluška oli šiinä že komnatašša.

- Andakkuakko i mie panettelen tädä bašmakast'a,- šano hiän kerdah, - ei-go hiän parahiksi lie miun jalgah.

Čikot naprittih hänen piällä nagratteličomah.

No pridvernoi issutti Zoluškan stuulalla i rubei panettelomah bašmakast'a hänen jalgah. Jalgane mäni bašmakkazeh ylen kebiešti.

Čikot ylen diiviečettih. No hyö udiviečettih vielä enämmäldi, konža Zoluška šai kormanista toizen bašmakkazen i kengi hänen toizeh jalgah. Täh aigah jživieči volšebniča. Hiän koššutaldi omalla volšebnoilla puallikkazella Zoluškan plat'ua i luadi hänen roskošnoiksi narjuadakši.

Šilloin čikot tunnušettih Zoluškašša žen suamoi šoman tytön, kumbane kakši kerdua oli bualašša. Hyö luottuačettih hänellä jalgoih i ruvettih pakkuomah proskenieda kaikista abeutannoista, kumbazie Zoluška heistä tirpi.

Zoluška nošti čikot i, kabuollen, šano, što hiän sovsem ev šiändyn čikkoloin piällä.

Tämän jälgeh hänen šuatettih dvorčah.

Toizena že piänä korolevič otti Zoluškan miehellä i bohataldi luajittih veššelän svuad'ban.